

Bohdašín, Vanovka, Rokole, Bydlo

BOHDAŠÍNSKÉ OBECNÍ NOVINY

www.bohdasin.cz ; obec@bohdasin.cz

redakční rada: Jana Petřů, Hana Matějčková,
Josef Černý, Mgr. Lenka Moravcová

stálí spolupracovníci: Ljuba Rychetská, Radka Gottwaldová,
sestry z Rokole

4/2025

Prosinec

Astronomická zima začíná o zimním slunovratu, kdy je nejdelší noc a nejkratší den.
Je to období s nejnižšími teplotami.

Ale už spoustu let nebyla taková zima, jako si pamatuji z dětství.

Když jsme se brodili po kolena ve sněhu. U opuštěných chalup, kde se neprohazovalo, tak chodili po střeše. Stavěli se sněhuláky, bunkry ze sněhu, koulovali se a sjížděli každý kopec, co se dal. Hlavně na sáňkách a o těch bych chtěla napsat pár zajímavostí.

Saně nebo **sáně**, zdrobněle **sáňky**, jsou dopravní prostředek, který se pohybuje klouzáním po sněhu. Skládá se ze dvou sanic a nástavby mezi nimi. Je to proto, že se podkladu dotýkají na větší ploše, a proto se méně do sněhu boří. V oblastech s velkou sněhovou pokrývkou byly saně v minulosti prakticky jediným prostředkem pro dopravu nákladů. Saně jsou vyráběny dodnes nejčastěji ze dřeva, ale objevují se i saně plastové nebo ocelové. Výrobou saní se historicky zabývali koláři. K výrobě saní se používalo nejčastěji jasanové dřevo. Konstrukční spoje se nelepily, pouze zajišťovaly hřebíky nebo vruty, případně se zaklínovaly.

Na saních se dříve sváželo i dříví z lesa. Byly jediný dopravní prostředek, jak se dalo dovézt zboží na chalupy. To se za saně zapřáhli koně. Saně jsou i součástí psího spřežení. A jsou i součástí sportovní jízdy na Olympiádě.

Takovou zimu bych chtěla vrátit, ale bohužel klimatické podmínky nám to už asi neumožní.

Už pomalu nastává zas,
ten krásný vánoční čas.
Cukroví všude voní,
rampouchy tiše zvoní.

Vločky pomalu padají,
děti na kopci sáňkují.
Mráz nás v nose štípe,
sníh pod nohama křupe.

Tak by měla zima být,
ale jak toho docílit.
Jen přát si to můžeme,
svátky si i tak užijme.

Přeji Vám všem do nového roku hlavně hodně zdraví.

Napsala a složila Radka Gottwaldová

A co se u nás událo od poslední?

31. srpna – loučení s létem pro děti

18. října – posvícení

10. listopadu – veřejné zasedání

30. listopadu – rozsvícení obecního stromu a vánočních dekorací

7. prosince – procházeli obcí Mikuláš, anděl a čert

22. prosince – proběhne veřejné zasedání

V Bohdašíně a okolí se stále něco děje. A to je dobře.

Informace z obecního úřadu

Dne 10. 11. 2025 za účasti sedmi zastupitelů a pěti občanů obce proběhlo veřejné zasedání obecního zastupitelstva.

Zastupitelstvo schválilo:

- Rozpočtové opatření č.5/2025
- Dodatek 1 a 2 ke smlouvě na výstavbu vodovodu
Dodatky se týkají ceny díla. Výstavba vodovodu bude o 1.830.415,-Kč lacinější.

Další zasedání zastupitelstva se bude konat 22.12.2025

Zastupitelstvo projedná:

- Rozpočet obce na rok 2026
- Střednědobý výhled rozpočtu na roky 2027 a 2028
- Vyslovení souhlasu s uzavřením pracovně právního vztahu se zastupiteli
- Způsob provozování vybudovaného vodovodu

Několik informací k navrhovanému rozpočtu.

Na straně příjmů je počítáno s přebytkem hospodaření ve výši 7.000.000,- Kč .

K výdajům -

- Vnitřní obchod - prodejna - el-energie	15.000,-
- Komunikace – údržba a opravy	400.000,-
- Pitná voda – investice	1.900.000,-
- Vodní nádrže – údržba – drobné opravy	10.000,-
- Základní školy	12.000,-
- Kultura, děti a mládež	110.000,-
- Údržba budov	180.000,-
- Veřejné osvětlení	90.000,-
- Územní plánování – pořízené územního plánu	100.000,-
- Odpady	275.000,-
- Veřejná zeleň	120.000,-
- Požární ochrana	550.000,-

- Zastupitelstvo	700.000,-
- Místní správa	6.805.400,-
- Splátka úvěru a úroků	1.400.000,-

V místní správě je počítáno s přestavbou bývalé prodejny.

Předpokládáme, že během měsíce ledna bude zahájeno výběrové řízení a po výběru dodavatele započne přestavba.

Hospodaření obce k 30.11.2025

Příjmy v Kč	Rozpočet 2025	Skut. k 30.11.2025	%
Daně celkem	4 001 000	3 937 123	98,4
Místní a správní poplatky	126 500	126 700	100,2
Odvody z loterií	35 000	52 431	149,8
Dotace ze SR	48 555 356	39 428 334	81,2
Dotace od Kraje	960 000	960 000	100,0
Ostatní příjmy o obcí – spol.JPO	20 000	20 000	100,0
Bytové hospodářství (pronájmy)	160 000	147 477	92,2
Činnost místní správy (pronájmy,prodeje)	35 000	142 273	406,5
Úvěr	10 000 000	10 000 000	100
Přebytky hospodaření z minulých let	13 134 700	13 134 700	
CELKEM	77 027 556	67 949 038	88,2

Výdaje v Kč	Rozpočet 2025	Skut. k 30.11.2025	%
Vnitřní obchod	35 000	28 904	82,6
Komunikace	250 000	24 775	9,9
Vodovod	73 841 056	65 244 712	88,4
Vodní nádrže	10 000	7 514	75,1
Školy a školky	12 000	12 000	100,0
Pořízení zach. a obnova hodnot kult památek	20 000	0	
Kultura, děti, mládež	110 000	43 068	39,2
Údržba budov	190 000	125 676	45,9
Veřejné osvětlení	95 000	67 610	71,2
Územní plánování	260 000	169 400	65,2
Odpady	275 000	183 686	66,8
Péče o veřejnou zeleň a vzhled obce	110 000	64 510	58,6
Krizová opatření	10 000	0	
Požární ochrana	550 000	394 562	71,7
Zastupitelstvo obce	600 000	549 142	91,5
Volby	32 500	21 669	66,7
Činnost místní správy	411 000	388 224	94,5
Úroky a bankovní poplatky	103 000	50 583	49,1
Pojištění a daně	90 804	76 524	84,3
Ostatní činnosti a Příspěvky DSO	22 196	12 293	55,4
CELKEM	77 027 556	67 464 852	87,6

Další informace z obecního úřadu.

Vodovod: Stavba vodovodu je až na drobné nedodělky ukončená. Nyní probíhá předání stavby a příprava podkladu pro kolaudaci. Provozování vodovodu se bude řešit na zasedání zastupitelstva.

Územní plánování – pořízení nového územního plánu: Po veřejném projednávání návrhu vzešlo nemalé množství připomínek od občanů a státních institucí. Podle posledních informací, bude muset po zpracování připomínek, proběhnou další veřejné projednání návrhu územního plánu. O dalším postupu budete včas informováni.

Bývalá prodejna: Jak již píše v návrhu rozpočtu na rok 2026, během ledna bude vypsáno výběrové řízení na dodavatele této přestavby a následně se začne přestavba realizovat.

Předpokládaná cena přestavby činí 6.244.341,- Kč. Obec již získala dotaci od Královéhradeckého kraje ve výši 960.000,-Kč. Ostatní žádosti o dotaci byly neúspěšné. Po zhodnocení finančních možností obce, se zastupitelstvo dohodlo na realizaci i za těchto podmínek.

Zákon o omezení používání pyrotechniky.

Jak jste již určitě zaznamenali z médií, od 1. 12. 2025 vstoupil v platnost zákon, který mimo jiné omezuje používání pyrotechniky v určitých lokalitách. Na portálu farmáře na webových stránkách Ministerstva zemědělství je zveřejněna interaktivní mapa s vyznačením těchto omezení. Musím Vám sdělit, že dle této mapy můžete pyrotechniku v obci Bohdašín použít pouze na okraji obce nad Hůlkovými, jinak celé území obce spadá do prostor s omezeným užíváním pyrotechniky.

Zákon bohužel není dokonalý, a jeho vymáhání je problematické. Jediný kdo však může vymáhání tohoto zákona provádět, je Policie ČR. Proto všem, kteří by se rozhodli k jakékoli stížnosti na používání pyrotechniky, obraťte se pouze na Policii ČR.

Na závěr mi dovoluji, abych Vám všem poděkoval za Vaši trpělivost a ohleduplnost při stavbě vodovodu a popřál v novém roce především zdraví a spokojenost.

Děkuji.

Josef Černý

Z časových důvodů se nám nepovedlo udělat 3. číslo bohdašínských novin, tak je toto číslo i trochu ohlédnutí do větší minulosti..... 😊

Spíš než dětský den v červnu se nám u dětí i rodičů osvědčilo(účastí) loučení s létem na konci srpna. Tak i letošní zakončení prázdnin bylo v duchu her, virtuální reality, párků v rohlíků, skákacího hradu a odměn. A když už i kluci byli přehlaceni virtuálními hrami, tak si šli kopat s míčem do reálné reality.... 😊
A to je dobře!

Podle reakcí dětí a dospělých, kteří si také virtuální realitu vyzkoušeli, si myslím, že se akce vyvedla. Včetně počasí, které nám i přes nepříznivé předpovědi přálo.

Všem, kdo se na akci podíleli patří velké poděkování. 🙌

První adventní neděle letos vycházela ještě na listopad, tak 30. 11. jsme se zase po roce sešli na trojehelníku u permoníka Bohdana u ozdobené jedličky a zaspívali si koledy s šikovnými muzikanty. Nasáli předvánoční atmosféru, pobavili se se sousedy, popili punč nebo čaj a čekali na ten okamžik, kdy se rozsvítí - rozzáří stromek a první lucerna na velkém věnci. Jsme moc rádi, že je účast stále veliká a množství punče a čaje dostačující... 😊 Tak zase příští rok první adventní neděli na viděnou!

7. prosince prošla družina Mikuláše, anděla a čerta Bohdašínem. Moc děkuji mládeži za jejich čas a pokračování v tradici.

Napsala Jana Petruš

Povídání s našimi jubilanty

Letos oslavili krásné kulaté narozeniny dva naši sousedé, kteří oba dělají hodně pro obec – ať už jako zastupitelé nebo hasiči. Tak mě napadlo oba navštívit a trochu je vyzpovídat. Tak snad vám tímto článkem udělám v předvánočním čase radost.

Nejdříve jsem navštívila Jardu Livara, dlouholetého občana naší obce a dlouholetého obětavého hasiče. První moje otázka zněla: „ Kdy jste přišli s Vlastou do Bohdašína a proč právě sem, do tohoto domku? „

„ V roce 1980. Předtím jsme bydleli v Častolovicích v řadovce, pracoval jsem tam v JZD, ale řadovku by mně neprodali, tak mě napadlo vrátit se do rodného Ohnišova. Byty v Ohnišově byly, ale museli bychom oba do kravína, tak mi předseda nabídl, že v Bohdašíně je ke koupi dům po zemřelém panu Kunovi. Jeli jsme tedy za synem pana Kuny a jeli jsme se podívat na dům. I když dům měl pouze suchý záchod a neměl koupelnu, rozhodli jsme se ho koupit. Začali jsme dům svépomocí rekonstruovat , což trvalo dva roky. V červnu roku 1980 jsem nastoupil do JZD Ohnišov a v červenci jsme se nastěhovali. Takže tady bydlíme už 45 let. „

Nedalo mi to, abych se nezeptala, kde se Jarda s Vlastou seznámili. „ S Vlastou jsme se poznali v únoru 1978 na školení svazáckých kulturních referentů. No a už v září 1978 jsme se vzali. První tři měsíce jsme bydleli u Vlastiných rodičů a pak v řadovce v Častolovicích.

Dětství jsem strávil v Ohnišově, chodil jsem tam do základní školy od první do páté třídy, potom od šesté třídy do Dobrušky. Po základní škole jsem se učil 2 roky v Opočně obor traktorista mechanizátor, potom jsem se učil obor nástrojař – opravář ve Fořtu ve Vrchlabí. Pracoval jsem 40 let v JZD Ohnišov v dílně, mimo ty dva roky v Častolovicích.

S Vlastou jsme vychovali dva syny, dnes již dávno dospělé, Honzu a Kubu.

K hasičům v Bohdašíně jsem nastoupil v roce 2000. S Jirkou Machem jsem absolvoval školení strojníků, takže jsem na pozici strojník. Teď jsem provozní klubovny. Podařilo se mi zrekonstruovat dvě staré hasičské stříkačky, udělal jsem úplnou generálku, jedna pocházela z Vysoké nad Labem z roku 1886 a druhá z Dlouhého rok výroby 1912. Ta je zapůjčena ve Spech v muzeu. Zrekonstruoval jsem i důlní vozíky, které jsou v parčíku u Bohdana. S hasiči pravidelně jezdíme do Litoměřic.“

Já k tomuto rozhovoru dodám, že je dobře, že se k nám oba Livarovi před mnoha lety nastěhovali, protože to jsou milí a přátelští sousedi a oba pro obec hodně udělali a dělají. Jarda dovede i skvěle bavit společnost svými vyprávěními, jeho pohádka o Kuzmovi je nezapomenutelná.

Povídání s Luborem Šimonkem

Povídání s Luborem bylo, stejně jako s Jardou, velice příjemné. Lubor se rozpovídal o svém dětství, které strávil na hájence v Orlických horách, konkrétně na hájence Pádolí, blízko loveckého zámečku, v obci Velký Uhřínov. Bydlel na samotě, měl to jeden kilometr na zastávku autobusu, jeden a půl kilometru do vesnice. Od malička jezdil na lyžích, protože v zimě moc možností nebylo. Do školy chodil do Skuhrova, což bylo 13 kilometrů busem, ale ten jezdil jen brzo ráno a pozdě odpoledne, takže často chodil do školy zkratkou 7 km pěšky.

Do školy se tehdy chodilo i v sobotu, volná byla pouze neděle. V neděli v zimě celá rodina vozila na lyžích seno do krmelců. S tatínkem chodil Lubor často pomáhat do lesa, ale hajným se netoužil stát. Doma měli různá zvířata, měli třeba i jezevce nebo sovu. V Pádolí viděl i bílého jelena. Tatínek měl na desce jelení říji, jednou ji pustil z okna a přišlo za tím zvukem 40 jelenů. Jednou jim domem proletěl kulový blesk a zničil všechny vypínače a zásuvky. Lubor si rád hrál v lese na indiány. Tatínek Luborovi zemřel v 58 letech na akutní leukémii, zřejmě následek černobylské elektrárny, už se ví, že tenkrát ten jaderný mrak letěl nad českou republikou a hory ho zachytili, byl tam největší spád. Tatínek, jak chodil po lesích, tak se toho asi hodně nadýchal. Babička vařila na zámečku, Lubor za ní chodil se psem a pomáhal, kuchař byl i děda, a asi proto si Lubor po základce zvolil učební obor kuchař.

Lubor je nejmladší ze tří sourozenců, nejstarší je sestra, potom bratr. Po základní škole se tedy Lubor začal učit kuchařem pod Jednotou Kostelec na učilišti v Hronově. Šel tam i kvůli spolužákům, kteří se rozhodli stejně. Na praxi v době učení byl v Rychnově na Kracemburku, ve Zdobnici, v Rokytnici, v Potštejně a v Častolovicích.

Na vojně byl v Klecanech u Prahy jako spojař, po absolvování pěšky byl dosazen do kuchyně jako kuchař. Po vojně v Motořestu Bílý Újezd potkal Albína Pábla, se kterým si později domluvili schůzku v Dobrušce v Tunelu a Albín mu nabídl práci v Rokoli. (Pro mladé – Albín Pábl byl vyhlášený kuchař v Rokoli, díky němu bývalo v Rokoli plno). Lubor bydlel v Bohdašíně v chaloupce Suchánkových, později přímo v Rokoli v hospodě.

V Rokoli byl Lubor 2 roky, potom, protože se chystal ženit, tak odešel vařit do Dobrušky do závodky, aby měl víc času na rodinu. S Janou se poznali na zábavě ve Valu a 4. 8. 1979 se vzali.

Chvilí bydleli u Janiných rodičů a pak se nastěhovali do bytu ve škole, odkud se předtím do nového domu v Novém Městě nad Metují odstěhovali Čečetkovi. Narodil se jim jediný syn Michal.

Lubor vařil v závodce, ta pak skončila, protože ji dostal zpátky továrník Hartwig. Lubor zkoušel konkurz do jídelny ZŠ Kupka, ale nakonec tam nenastoupil, nastoupil do lahůdek Sama Rk, ty nakonec Pramen vytuneloval, lahůdky převzala společnost Marta a tam Lubor pracoval 20 let.

Teď už si užívá zaslouženého důchodu, je stále aktivní sportovec, stará se o domácnost, o zvířata, pomáhá své manželce. Už asi 20 let je členem zastupitelstva obce a aktivně se zapojuje do dění v obci. Pomáhal i stavět obchod a pomáhá se vším, co kdo potřebuje. Léta jezdí na kole, před sedmi lety si pořídil elektrokolo.

Je moc dobře, že je Lubor naším sousedem.

Oba rozhovory zpracovala Hanka Matějčková

Král s prázdnýma rukama

V předvánoční době se trápí mnoho lidí otázkou, čím by mohli udělat radost svým příbuzným a známým. Prohlízejí katalogy, hledají na internetu, nechávají si radit v obchodech a nákupních střediscích. Nejčastěji se při tom jedná o materiální věci, které je možné koupit. Jaké by to bylo, kdybychom si vzájemně darovali něco, co se koupit nedá, něco jedinečného. Něco, co nás zaměstnává během roku, co nás dokonce tísní nebo co nás těší, co nám dodává odvalu a naději. Může to být báseň, povídka, píseň, obrázek, fotoalbum nebo i na počítači vyrobená malá knížka.

Něco podobného zkusil neznámý autor následujících řádků. Vymyslel si povídku a poslal ji svým přátelům, povídku o králi s prázdnýma rukama.

Král s prázdnýma rukama

Stalo se to před léty na předměstí jednoho velkého města. Několik mladých lidí mělo v úmyslu sehrát „živý betlém“. Jeden z nich vánoční děj zdramatizoval, staří i mladí horlivě nacvičovali, jiní malovali kulisy, ženy šily kostýmy. V předvečer prvního představení však herci zjistili, že jim vlastně chybí tři králové. Na jejich roli se prostě zapomnělo. Všichni byli zajedno, že bez nich to nejde. Tři králové přece patří k betlému. Ale co dělat? Režisér představení měl nápad. Co kdyby obtelefonoval několik lidí

z okolí, zda by jako králové nemohli přinést nějaký předmět, který pro ně něco znamená, jako dárek pro Ježíška. To bylo řešení. Návrh byl odsouhlasen. Prvního krále našli brzy. Byl to asi padesátiletý muž, otec pěti dětí, zaměstnanec městské správy. Dlouho nepřemýšlel, co přinese. Rozhodl se pro berle, které stály odložené v komoře. Před lety měl těžkou havárii. Ležel mnoho týdnů v nemocnici se zlomeninami nohou a pánve. Byla to těžká doba. Dlouho nevěděl, jestli bude ještě někdy chodit. Celé noci probděl na lůžku a přemýšlel o svém životě. Dřív bral mnohé jako samozřejmost. Teď se učil být vděčný za drobné, obyčejné věci. Každý i ten nejmenší pokrok mu dodával odvalu a radost. Jeho příbuzní říkali, že ten pobyt v nemocnici ho úplně změnil. Stal se skromnějším a především vděčnějším. Tuto životní zkušenost chtěl nyní muž vyprávět, když přinesl k jesličkám berle.

Druhým králem byla vlastně královna. Mladá paní, matka dvou dětí. Spontánně přislíbila svou účast, protože ji lákalo zkusit něco neobyčejného. Dívala se dlouho a intenzivně na svůj uplynulý život. Teprve k půlnoci přišla na to, co by mohla přinést jako dar. Neměla žádný velký zážitek, o kterém by mohla vyprávět. Byl to zdlouhavý a namáhavý proces vžít se do role ženy v domácnosti a matky. Dřív ve svém zaměstnání zažívala radost a uznání. Potom ale po svatbě nastala náhle velká

prázdnota. Viděla se jako ve filmu, jak v prvních letech manželství vládla koštětem a posedávala někde po bytě.

Pak přišly děti a s nimi mnoho radosti. Byla potřebná, a to jí dělalo dobře. Časem také poznala, že se sebelítostí daleko nedojde. Objevila v dané situaci tvůrčí síly a založila skupinky rukodělných prací a her. Ve víře pochopila, že Bůh nechce, aby se v domácnosti „zahrabala“. Chce, aby byla šťastná a radostná, ale musí udělat první krok sama. – Potom se začala zajímat o společnost a o školu, postupně také o veřejné problémy. Pochopila, že právě její každodenní úkol vychovávat má v důsledku společenský význam. Po dlouhém přemýšlení znovu pochopila smysl svého života. Ještě zůstala otázka, co má jako královna přinést k jesličkám. Snad koště nebo plenyky? Rozhodla se pro něco, co není vidět, ale co v ní bylo živé, jako nikdy před tím. „Ano“ jejího svatebního dne! To chtěla přinést s sebou. Nové, vyzrálé „ano“. Svěží „ano“ k životu, který si svobodně zvolila, a které chtěla teď v každodenním úsilí naplnit.

Třetí král byl a je případ sám pro sebe. Jeden mladý muž přislíbil..., a přesto se neukázal. Sedí stále ještě ve svém pokoji a neví, co má přinést. Je v něm neklid, hledání a otázky, čekání a pochybnosti. Nemá nic, co by přinesl. Jeho ruce jsou prázdné. Jeho srdce je plné smutku a touhy po štěstí a smyslu života. A kdo by chtěl darovat dále smutek a touhu?... Nedávno zaměstnávala tohoto mladého muže otázka: Když už se Ježíšek narodil, aby nám něco přinesl, pak by bylo nejlépe, aby naše ruce byly prázdné a srdce připravené přijmout... Ale může jako král přijít s prázdnýma rukama? Tato otázka mladého muže už neopustila. Kdo ví, jestli se bude vánoční hra znovu hrát v příštích letech, jestli nebude tento muž při tom... jako král s prázdnýma rukama.

Jak se ti tento příběh líbil? Kdyby se tě zeptali, jestli bys nepřevzal roli třetího krále, co bys přinesl, co bys vyprávěl?

První odpověď na svou povídku jsem dostal od Jáchyma, učitele na gymnáziu:

„Můj milý, srdečně ti děkuji za tvůj vánoční příběh. Četl jsem ho a dlouho přemýšlel o svém životě. Ty víš, že se mi daří dobře. Mám radost ze svého povolání, žáci si mě váží, asi proto, že se snažím s každým osobně mluvit a nechybí mi humor a smích. Moji kolegové mě přijali, zvou mě k sobě domů, nejsem osamoceny. Musím však přece říci, že občas večer sedím na gauči a je mi, jako by ve mně začalo plakat dítě, malé, bezmocné dítě. Víš, tady nepomůže žádné rozumové rozebírání, které by zjistilo, odkud tento pláč přichází. Necítím se ani psychicky nemocný, že bych potřeboval vyhledat psychiatra. Cítím se v takových okamžicích prostě ubohý a bezmocný. Potom nemohu pochopit smysl svého života, vzdaluje se mi. Mohu si namlouvat a vypočítávat, co dokáži a jaké mám schopnosti. Ale tím více cítím, jaký jsem nedouk např. v lásce a v odpouštění. Cítím ten velký rozpor mezi teorií a praxí. Jsem velmi pozadu za tím, čím bych chtěl být a co bych chtěl dělat... Nemohou mě ani potěšit slova jako: ‘ale co děláš, je přece dobré’, nebo ‘tak jako ty se pro své žáky nikdo nenasazuje’. Chci vidět své chyby a slabosti jako takové, proto v sobě nechávám plakat to bezmocné dítě. Já sám jsem ten tvůj ‘král s prázdnýma rukama’. – Vidíš, co jsi svým vyprávěním ve mně probudil. Dal jsi mi odvalu o tom vyprávět. Ostatně Vánoce se pro mě staly hlubokým zážitkem. Tiše jsem se připlížil ke třem králům. S prázdnýma rukama. A s plačícím srdcem. Ale byl jsem nesmírně šťastný. Srdečně Tvůj Jáchym.“

Vánoce jsou svátky dětí, které se těší na stromeček, dárky, pohádky, čas, kdy je rodina pohromadě... Takové dítě dřímá i v každém z nás. Vždyť Bůh přišel na svět jako prosté, malé dítě, abychom se my stali Božími dětmi.

Nebojme se ve Svaté noci nabídnout Dítěti v jeslích svou vděčnost, za každý den svého života, za své drahé, za lásku a radost, za mír a pokoj, ve kterém můžeme žít... Svě obnovené „ano“ k sobě i k druhým, k tomu, co můžeme udělat pro jiné...i své prázdné ruce.

Pokojné a radostné Vánoce přejí od svatyněky Betlém v Rokoli sestra M. Václava a ostatní sestry

Pořad Vánočních bohoslužeb v kapli domu sester:

24.12. 16:00 hod „půlnoční“

25. 12. 7:30 hod

1.1. 7:30 hod + 15:00 hod

Vánoční píseň

JAROSLAV SEIFERT

Rolničky slyším, slyším hlasy,
myslím si: Kdo to přijel asi?
Dlouho už neviděl jsem sáně,
a proto toužím dychtivě
podívat se zas jednou na ně,
pohladit koně po hřívě.
Však venku nikdo. Jenom vrána
do pola sněhem zasypána.

A slyším hudbu. Nechám všeho,
jdu přivítati neznámého.
Kdo je to? Slyším, někdo troubí,
housle se ozvou k tomu vráz
i basa, která zpívá zhloubi.
Nic, jenom tma a ticho v domě
opírají se silou o mě.

A v koši u psacího stolu
hryže si myška. My dva spolu
známe se dávno. Tiše vklouzla
tak jednou ke mně. Od těch dob
je pokoj stále plný kouzla.
Jen, prosím, neplaš, nerozzlob
tu přítelkyni malých dětí,
umí tak krásně vyprávěti.

Vždyť je to ona, myška malá,
jež s Kristem Pánem v seně spala
a viděla, jak Marie Panna
už dlouhou cestou umdlévá
a klesá k zemi uplakaná

na trochu slámy do chléva.
A viděla, jak s nebe rázem
andělé slétali se na zem.

A teď je u mne. Pode dveřmi
tou škvírou chodí ke mně, věř mi.
A od těch dob mi takhle hrají,
rolničky slýchám v tento čas,
okna mi květy rozkvétají
a s nebe slýchám krásný hlas.
Ne obyčejný, ale svatý,
když do tmy ráno vyjdu vraty
a spěchám sněhem na roráty.

Znak obce Bohdašín má 20 let

Obecní korespondence bývá velmi různorodá a občas se stane, že na obec dorazí i neobvyklý dotaz. V nedávné době jsme obdrželi dopis od sběratele obecních vlajek z Nizozemska, který nás požádal o zaslání vlajky do své sbírky a zároveň o doplnění informací o její historii a symbolickém významu. A protože jsem sama o heraldickém významu našich obecních symbolů netušila, tak jsem se pustila do bádání nejen o znaku, ale také o heraldice jako takové. A protože znak byl naší obci přidělen před 20 lety, tak k malému výročí je věnován následující článek.

Heraldický popis znaku a vlajky Bohdašína, tak, jak byl zaslán v žádosti o schválení symbolů obce do Poslanecké sněmovny v roce 2005

Znak

„Ve stříbrném štítě se zelenou zvýšenou cimbuřovou hlavou lípa přirozených barev podložená dole červeným kladivem špičákem přeloženým vlevo zelenou hvězdou.“

Vlajka

„Bílý list se zeleným čtvrtinovým žerďovým pruhem. V bílém poli se čtyřmi čtvercovými zuby, třemi celými a dvěma polovičními mezerami sahajícími do 1/6 délky listu hnědá lípa se zelenými listy podložená pod kmenem červeným kladivem špičákem přeloženým ve vlající části zelenou šesticípou hvězdou.“

A teď k významu, protože v heraldice není (nebo by nemělo být) nic jen tak a každý znak neboli figura má ve znaku má svůj přesný význam a původ. Také figury v našem znaku nejsou zvoleny náhodně, ale odrážejí historii, polohu i duchovní tradici obce.

Hlavním motivem je lípa, ta představuje doslovný heraldický odkaz na doloženou historickou pečeť obce. Pečeť a přibližnou vizualizaci jejího otisku si můžete prohlédnout níže. Lípa je zde vyobrazena jako symbol národního stromu a také znamená soudržnost, vytrvalost a tradici. Odhalené kořeny jsou ve znacích vyobrazovány běžně, zdůrazňují spojení s půdou a rodové vazby. Stromy jsou ve znacích vždy zobrazovány jako rostoucí z paty štítu, z trojvrší, z kopce anebo právě s kořeny. Volný strom bez kořenů je strom useknutý.

Historická obecní pečeť a vizualizace jejího přibližného otisku.

Zelený zubatý pruh je „**cimbuřová hlava se čtyřmi stínkami cimbuří**“, která v heraldické zkratce odkazuje na blízký hrad Frymburk, který je historickou dominantou celého okolí a Bohdašín kdysi patřil k frymburskému panství. Čtyři stínky cimbuří znázorňují počet historických lokalit, tedy čtyři části obce Bohdašín, Vanovka, Rokole a Bydlo.

Figura kladiva (špičáku) připomíná historickou těžbu železné rudy a existenci hamrů na území obce. Červená barva značí železo. Tento motiv se vztahuje také k zajímavému lidovému výkladu o původu názvu obce Bohdašín a odkazuje na pracovní tradice.

Zelená šesticípá hvězda je symbolem sester Panny Marie Pomocné, které mají duchovní útočiště v Rokoli. Rokole je oblíbeným poutním místem, a proto je také šesticípá mariánská hvězda v obecním znaku. Zelená barva není tradiční mariánskou barvou. Zelené zbarvení hvězdy je zvoleno spíše z důvodu dodržení heraldických barevných pravidel.

Jak vznikají obecní znaky?

Vznik obecního znaku je odborný proces, který spojuje historický výzkum s přesnými heraldickými pravidly. Znak byl dříve výsadou měst, a to už od středověku. Zákon č. 128/2000 Sb. – zákon o obcích, dal právo na znak každé obci a na počátku tisíciletí se obecní heraldika a vexilologie dostali na výsluní. Databáze registru komunálních symbolů dnes obsahuje 5 748 obcí 5 719 vlajek, 5 602 znaků.

Při tvorbě znaku je nutné zohlednit nejen historii, ale také významné místní památky, hospodářskou minulost i duchovní tradice regionu. A to se u našeho znaku povedlo. Jsou ale obce, kterým byla povolena výjimka a jejich znak obsahuje například tzv. novotvar – znak, který v heraldickém slovníku nenajdete. Například Otovice mají unikát – ve znaku hlavu ďábla s rohy.

Obecní znaky Rychnov u Jablonce nad Nisou, Milasín, Pečky, Konětopy, Otovice

Základní pravidla tvorby znaku

Dle základních heraldických pravidel se musí v každém znaku vždy používat **kovy** (zlato a stříbro, zobrazované v praxi žlutě a bíle) a **barvy** (červená, modrá, zelená, černá), výjimečně a odůvodněně i tzv. **přirozená barva**, např. hnědá u kmene stromu, nebo srsti některých zvířat. Přičemž platí striktní podmínka o střídavém kontrastním kladení kovů na barvy, nebo barev na kovy. Heraldické **figury** se dělí na tzv. **heraldské** (různé dělení štítu) a **obecné** (zvířata, lidé, rostliny, nástroje, nadpřirozené bytosti, ...). Stranově vpravo a vlevo se znak odborně blasonuje (rozuměj popisuje) vždy z pohledu štítonoše (jeho pravé ruky), nikoliv ze strany nás, pozorovatele, tedy popisování znaku může být část (zdánlivě) obráceně.

BLASON - je heraldický, terminologicky přesný, odborný slovní popis znaku, dle něhož je každý zkušený heraldik schopný jej nakreslit, aniž by nutně musel vidět nůvodní nředlohu.

❶ Heraldika používá přesně daný systém barev, tzv. **tinkтуры**, které se dělí na **kovy** (zlato, stříbro) a **barvy** (hlavní barvy - červená, modrá, zelená, černá a vedlejší barvy – purpurová, oranžová, tělová a fialová a **kožešiny** - které jsou zvláštním typem tinktur (hermelín, kunina, sobol a popelín) které se používají u šlechtických erbů. U kožešin nejde o barvu jako takovou ale o způsob znázornění drahých kožešin.

Základním pravidlem je, že **barva se klade na kov a kov na barvu**, aby byl znak dobře čitelný i z dálky. **Neměly by se použít víc než 4 barvy**.

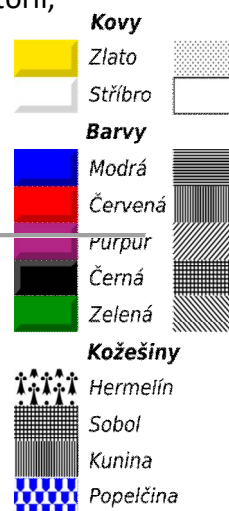
Každý heraldický znak musí být **jednoduchý a snadno rozpoznatelný**, bez zbytečných detailů. Každá barva a každý kov má své šrafování pro černobílou variantu.

Kresba znaku i vlajky se může v průběhu času měnit a mírně autorsky odlišovat, nejde o logotyp či chráněný průmyslový vzor a značku. A právě tím je velmi důležitý samotný popis, který je obsažen v dekretu předsedy Poslanecké sněmovny a závazně určuje všechny uvedené tinkтуры a figury v kompozici štítu znaku a listu vlajky. Popis musí být vždy přesně a důsledně dodržen, ale když dva dělají totéž, není to totéž, a proto se může ztvárnění znaku v čase lišit.

Heraldika je pomocná věda historická, zabývající se studiem souhrnu pravidel a zvyklostí, podle nichž se **znaky** tvoří, popisují (odborně blasonují) a

historizují, určují a kreslí. Název je odvozený z latinského slova „heraldus“, tj. herold – osoby profesionálního znalce podoby a užívání znaků (erbů), včetně genealogie (rodopisu), protokolu (etikety) a diplomacie.

Vexilologie je mladší pomocná věda historická, která se zabývá historií, symbolikou a použitím **vlajek a praporů**, včetně pravidel jejich tvorby, navrhování, a přesného popisu i výroby. Název pochází z latinského slova „vexillum“, zdrobnělina od „velum“ (plachta). Označující látku upevněnou k ráhnu zavěšeném na žerdi za speciálním účelem (tedy vlajky, respektive praporu).

Doufám, že vás článek obohatil o nové poznatky a pokud byste se chtěli o heraldice dozvědět více, tak můžete navštívit následující stránky...

Kam dál?

Registr komunálních symbolů <https://rekos.psp.cz/>

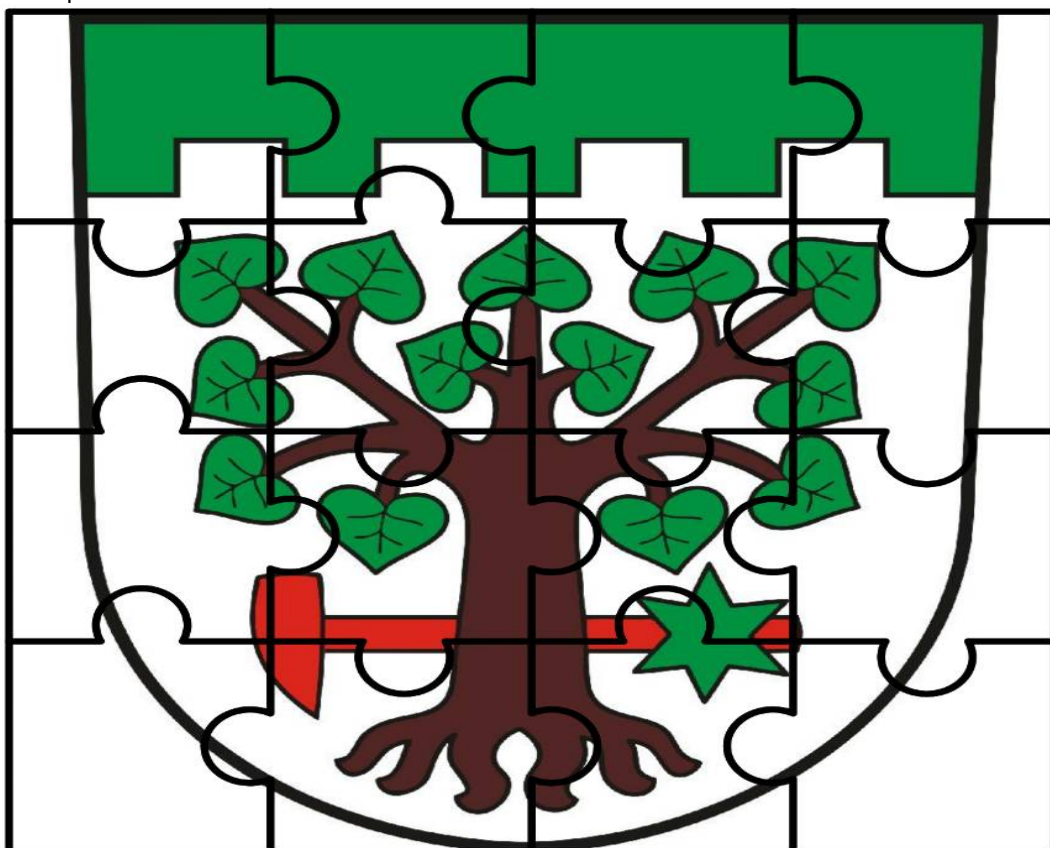
Heraldický slovník

<http://www.heraldika-terminologie.cz/>

<https://www.heraldickamista.cz/>

Napsala Lenka Moravcová

Dárek pro děti

Sázava (červenec 2025)

Pro letošní výpravu mopedů a jim podobných strojů byla vybrána Sázava a blízké okolí. Termínově se držíme ustáleného zvyku kolem 3. - 6. července. Z důvodů poměrně náročné a dlouhé původní trasy napříč republikou byl stanoven start na čtvrtek na 6. hodinu ranní. Protože většinou býval start určen na 8. hodinu a málokdy se odjelo dříve, jak v 8.30, byl to velmi tvrdý požadavek. A ono se vyjelo na čas!

Satelitní navigace nastaveny směr JIH, přes Opočno, Třebechovice pod Orebem, Pardubice a dále na Koloděje, Dačice, Chrudim, Golčův Jeníkov a Ledec nad Sázavou. Tak tedy to je část pravdy. Ta druhá je o tom, že „tak jiný gang“ ostřílených jezdců po nezralé úvaze

opakovaně souhlasil s účastí přespolního nečlena. Ten má sice dostatek adrenalinu, ale s tím ostatním je to horší. Jezdí s „hloupým“ mobilem od „chytré“ firmy NOKIA. A cestou se řídí ve dne polohou slunce a stínu, v noci pak podle hvězd! Prostě „stará škola“.

Ani letos mu nebylo dopřáno být na startu včas a tak z Bohdašína vyjel na stroji „Betka 50“-4takt kolem IO. hodiny dopoledne. Stíhací jízda bez přestávek s jedním tankováním a občasným telefonováním měla dobrý konec. V odpoledních hodinách pod Golčovým Jeníkovem na odbočce u Frýdnavy zahlédl u pole s kukuřicí praporek se znakem Bohdašína a 2 jezdce „hoblíka“ a pana Marka při opravě jeho Babety. Dále již společně do rekreačního střediska RS Radostov v obci Vlastějovice. Po rozpačitém začátku se naše výprava na 3 dny „zakopala“ v tradičním pojetí na přílehlé louce a postupně si zvykla i na paní vedoucí a jejich pohostinnou restauraci.

Následné dny při dobrém počasí se podnikaly jízdy po okolí v povodí řeky Sázavy, prozkoumala se zajímavá místa v lokalitě vodní nádrže „Švihov“ (Želivka) včetně staveb opuštěných a nedokončených mostů z období těsně před II. Světovou válkou.

Zda bylo vybráno správné místo pro náš pobyt jsme si ověřili návštěvou ostatních kempů po proudu i proti proudu řeky Sázavy, které v plánech připadaly v úvahu. Byl to kemp Horka u Zruče nad Sázavou, kemp Staré časy u Křenovic a tábořiště U Vlka mezi Hněvkovicemi, Želivkou a Ledčí nad Sázavou.

Jedna celodenní vyjížďka byla obzvláště vydařená a zajímavá. Navštívili jsme Malé muzeum techniky „Javy od Sázavy“ v Kácově. Dostalo se nám zajímavého výkladu a k vidění byly i jiné věci než motocykly. V Kácově je i místní pivovar, restaurace, kde jsme dobře poobědvali a u řeky Přístaviště — kotviště kanoí, co sjíždějí řeku směrem k Davli u Prahy. V záloze byla možnost kombinované výpravy vlakem z Čerčan do Luky pod Medníkem a návštěvou nejstarší trempske osady v Čechách - DAKOTY (1926). snad jindy!

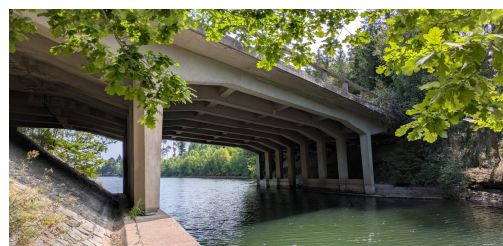
Nezbývá než si ji „vygooglovat“, přečíst si historii a prohlédnout obrázky. Tyto končiny již jsou spojeny se zpěvačkou Evou Olmerovou, kterou snad není třeba podrobněji představovat. Další zajímavou lokalitou, kterou jsme nestihli je „Čertova brázda“ - dvouproutová dálnice z neolitu – mladší doby kamenné, vybudované přes 6 tisíce lety. Linie dlouhá desítky kilometrů zaříznutá do krajiny mezi Sázavou a Chotouní. Podle pověsti ji vyoral Svatý Prokop, který si do pluhu zapráhl čerta. Začíná na severozápad od Vlastějovic a šlo by pravděpodobně o obchodní cestu a zároveň obranný val. (odkaz: ČR — 2 , pořad Stanislava Motla „Stopy, fakta, svědectví“ . - pondělí 21.7.25 — v 18 18.30h — dohledatelné na webu Českého rozhlasu 2).

V našem akčním rádiu se nacházelo ještě jedno zajímavé místo. Lipnice n. Sázavou. Tam 4.ledna 1923 v hospodě U České koruny zemřel ve svých nedožitých 40 letech Jaroslav Hašek. (narodil se 30.dubna 1883 v Praze). Je autorem 2 nejpřekládanější knihy české literatury „Osudy dobrého vojáka Švejka za světové války“.

Pokud jde o odkazy, připojuji ještě jeden: Česká televize I — 27. 8. 2025 „Fenomén Fichtl“. Stejný dlouhodobí nadšenci z jedné obce a okolí — dohledatelné na webu „ivysilani“ ČT.

Nechce se mi do zakončení zůstalo mnoho nevyřčeného. Však každý za sebe ví a bude vzpomínat. Třeba na „bleckaut“ (hovorově)!

Poslední den ráno se odjíždělo velmi brzy a jelo se nonstop s úmyslem společného oběda „U Bětky“ ve Slavoňově. Úmysl vyšel. (jen Luboš nestíhal :-D) Občerstvení a beze ztrát jsme najeli

před Bohdašínskou hasičárnu a pořídili závěrečnou fotografii všech účastníků. Podle tachometru větší stroje jsme v průměru najeli 470 km.

Sportu zdar a motoristů zvlášť!
Ať se vydaří i další ročník 2026!

Sepsal Jiří Bělobrádek

Poděkování

Tak mě napadlo zase jednou něco napsat. Tentokrát bych chtěla poděkovat našemu starostovi Pepíkovi Černému, doufám, že za nás všechny, co tu žijeme. Možná si řeknete, že je to jeho práce, ale po celou dobu, co probíhaly veškeré práce kolem vodovodu, Pepa u všeho byl. Dohlížel, opravoval, kontroloval, byl u všech problémů, které případně nastaly. Věnoval vodovodu veškerý svůj čas.

Proto si myslím, že si zaslouží naše velké poděkování.

Vzpomínka na pana Františka Dyntara

Pana Dyntara jsem znala, co mi paměť sahá. Dyntarovi byli totiž pro mé rodiče z vesnice ti nejlepší přátelé. Pamatuji si, že každý týden se scházeli buď u nás doma nebo u Dyntarů a celý večer hráli karty. U toho si povídali, dali si sem tam nějakou štamprličku a bylo jim spolu dobře. Nejčastěji hráli žulíky. Už od mala jsem tam ráda sedávala a poslouchala jejich povídání. Vždy jsem ráda poslouchala právě pana Dyntara, protože to byl nesmírně chytrý člověk a měl hodně velký přehled. Moc hezky se s ním povídalo. I v posledních letech, když občas přišel k našim jen tak na pokec, jsem si s ním ráda povídala. Třeba znalosti o betlémech, jeho velké životní lásce, byly fenomenální.

Abych Vám pana Dyntara trochu připomněla. Narodil se 16.8. 1936, dětství prožil v Tisu. O tatínka brzy přišel, vyrůstal jenom s maminkou. Pokud si pamatuju, tak jeho tatínek byl už starší, když se mu malý František narodil. Sám mi jednou vyprávěl, že maminka na něho byla trochu slabá, a tak měl období, kdy chodil spíš za školu než do školy, a když už tam dorazil, tak spolužáci vyvěsili bílý prapor z okna – Dyntar jde do školy. Myslím, že už je to promlčené, a že by se na mě nezlobil, že jsem to tady napsala. Byl chytrý, tak vždy vše dohnal, proto šel po škole na asi dost prestižní učiliště, a sice, šel se učit zbrojařem pod Zbrojovkou Brno. Byl neskutečně manuálně zručný.

Po učilišti šel na vojnu a po vojně šel pracovat do Zbrojovky do Opočna. Za manželku si vzal Vlastu Světlíkovou a vychovali spolu v Bohdašíně dvě dcery – Vlastinu a Marcelu. Později šel pracovat do Kovodružstva do Dolů (dnešní Kovap), kde pracoval až do důchodu.

Pan Dyntar měl hodně koníčků. Hrál na akordeon, působil léta v kapele Chalupáři. Hráli na plesech a vesnických zábavách, pokud si pamatuju, tak i na dětských karnevalech ve vesnici. Měli znělku Orchestrion, tím vždy zahajovali. Já, moje sestra i všechny sestřenky a bratrance pořád vzpomínáme na poutě a posvícení u nás, kdy strýček z Rychnova a pan Dyntar vzali po obědě akordeony a hrálo se a zpívalo. Píseň Orlické hory musela zaznít na pohřbu strýčka i tety z Moravy, na tu máme krásné vzpomínky. A samozřejmě, občas zazněla i nějaká sprostónárodní, třeba Kominiček. To byly krásné časy. Když jsem se rozhodovala, na jaký nástroj se budu učit hrát, tatínek chtěl housle, ale já měla jasno. Jedině akordeon. A tak jsem celou základku tahala na kárce a v zimě na saních akordeon k Dyntarom a učila se pod vedením pana Dyntara hrát. Nebyla jsem sama, za ta

léta učil hrát hodně dětí. Se mnou tam chodil Jarda Nývlt a Verunka Kárníková z Ohnišova, ale bylo i mnoho dalších.

Další velikou láskou pana Dyntara bylo modelaření a hlavně vyřezávání betlémů. O jeho lásce k řezbářství a k betlémům jsem už v Bonu psala, dělala jsem tenkrát s panem Dyntarem jeden z prvních rozhovorů. Pan Dyntar krásné betlémy nejen vyráběl, ale i sbíral a půjčoval je na různé výstavy. Jsem ráda, že jeden betlém také vlastním.

Pan Dyntar byl pro mě hodně blízký člověk a nikdy na něho nezapomenu. Čest jeho památce.

Hanka Matějčková

Tříkrálová sbírka 2026

Tříkrálová sbírka vznikla na základě staré lidové tradice, která má svůj původ ve středověku, kdy se ve městech a na vsích hrály hry o Třech králich. Představení vyprávěla biblický příběh o mudrcích z východu, kteří se přišli poklonit Ježíškovi v jesličkách v Betlémě a předali mu své dary – kadidlo, myrhu a zlato. Chudé děti pak chodily 6. ledna oblečené za Tři krále po domech s betlémskou hvězdou a kadidlem, zpívaly lidem koledu „My tři králové“ a posvěcenou křídou psaly na dveře domů K † M † B † s příslušným letopočtem. Pojdte společně s námi uctít a udržet tuto tradici. Koledování proběhne v Bohdašíně v sobotu 10. ledna 2026

Ohlédnutí za rokem 2025

K trvalému pobytu v Bohdašíně se přihlásili:

Adéla Linhartová	Bohdašín
Matyáš Wojtowicz	Bohdašín
Mateusz Kazimierz Wojtowicz	Bohdašín
Alexandra Anna Nowak	Bohdašín

Narodili se:

Johana Linhartová	Bohdašín
-------------------	----------

Z trvalého pobytu se odhlásili:

Lukáš Hradecký, Petr Šalda, Monika Hradecká, Dominik Krivčík

Navždy jsme se rozloučili:

s paní Jarmilou Špůrovou z Bohdašína
s panem Františkem Dyntarem z Bohdašína

Čest jejich památce !

Do roku 2026 vstupuje Bohdašín (Bydlo, Rokole) s počtem 209 obyvatel přihlášených k trvalému pobytu, z toho ve Vanovce 28.

Konec roku 2025 oslavili a oslaví významné životní výročí naši spoluobčané:

12. října	pan Vladimír Špůr	Bohdašín	86 let
23. října	pan Lubor Šimonek	Bohdašín	70 let
24. října	pan Jan Flídr	Bohdašín	83 let
29. října	pan Josef Kačer	Bohdašín	89 let
1. listopadu	pan Josef Macek	Bohdašín	60 let
1. prosince	paní Vlasta Dyntarová	Bohdašín	89 let
10. prosince	paní Marta Machová	Bohdašín	80 let
24. prosince	paní Eva Hánlová	Vanovka	75 let

V prvním čtvrtletí roku 2026 oslaví významné životní výročí naši spoluobčané:

6. ledna	paní Jana Flídrová	Bohdašín	82 let
14. ledna	paní Anežka Marková	Rokole	90 let
24. ledna	pan Oldřich Vácha	Bohdašín	75 let
29. března	paní Jarmila Votavová	Rokole	86 let

Všem oslavencům přejeme všechno nejlepší, hlavně hodně zdraví a spokojenosti.

zpracovala Jana Petru

**Přejeme všem občanům Bohdašína, Rokole, Vanovky i Bydla
hodně štěstí, lásky, pohody a hlavně zdraví v roce 2026.**

Redakce

Toto číslo bylo vydáno 20. 12. 2025 v počtu 100 ks.

Vaše příspěvky, postřehy a náměty do dalších novin můžete odevzdávat na OÚ, nebo na petru.jana.29@seznam.cz.

Kalendář akcí na rok 2026

Ostatky - masopust – únor (pozdávku dostanete včas)

Čarodějnice - 30. 4.

Dětský den nebo loučení s létem – podle počasí (dostanete včas pozvánku)

Bohdašínská proudnice – 8. srpna

Posvícení – 17. října

